

Arrest

nr. 335 823 van 12 november 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. ZAMANI
Frans Gasthuislaan 33
1081 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 april 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 maart 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die loco advocaat N. ZAMANI verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij komt op 19 oktober 2022 aan in België en dient op 8 november 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 13 maart 2025 beslist de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“S., S. M. (..)

Nationaal nummer: xxxxxxxxxxxx

CG nummer: xxxxxxxx

DVZ nummer: xxxxxxxx

Asielaanvraag: 08/11/2022

Overdracht CGVS: 22/07/2024

U werd op 13 januari 2025 op het Commissariaat-generaal gehoord van 09.10 uur tot 12.45 uur, bijgestaan door een tolk die het Pasjtoe machtig is. Uw advocaat, meester N. Z. (...), was tijdens de volledige duur van het persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en van Pasjtoen origine te zijn. U bent afkomstig uit Mast Ali, district Kama, Nangarhar. In augustus 2020 registreerde u zich bij de nationale politie. Na een opleiding van een maand kon u als nationale politieagent werken in het district Wata Pur van de provincie Kunar. U stond in voor de beveiliging van uw commandant en escorteerde hem naar de controleposten in de regio. Twee dagen voor de machtsovername ging u op verlof naar huis. U verliet op 15 augustus 2021, de dag van de machtsovername door de taliban, het land uit angst voor represailles van het nieuwe regime omdat u als politieagent voor het voorgaande regime had gewerkt. U kwam toe in België op 19 oktober 2022, waarna u op 8 november 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende. Een drietal maanden voor uw persoonlijk onderhoud kwamen de taliban in uw dorp langs en vroegen naar u. Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omwille van uw job als nationale politieagent. Ter ondersteuning van uw identiteit en/of uw asielmotieven legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw taskara; uw originele politie-identificatiebadge; uw originele bankkaart; uw origineel opleidingscertificaat; een enveloppe opgestuurd op 28 juni 2024 vanuit Pesjavar, Pakistan; en één opmerking op de naar u gestuurde notities van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U vreest om bij terugkeer naar Afghanistan geviséerd te worden door de taliban omwille van uw job als nationale politieagent. U bent er evenwel niet in geslaagd om uw profiel als nationale politieagent geloofwaardig voor te stellen omwille van de onderstaande elementen.

Vooreerst wordt uw algemene geloofwaardigheid ondergraven door uw houding in België. Op 8 november 2022 verzocht u om internationale bescherming. Oostenrijk werd verantwoordelijk geacht voor de behandeling van uw verzoek. Op 7 december 2022 werd u deze beslissing betekend. Op 16 december 2022 verliet u het opvangcentrum van Zaventem en verklaarde u zich op het privéadres (...) te Brugge te zullen vestigen. Op 19 januari 2023 voerde de politie van de Politiezone Brugge 's morgens een adrescontrole op dit adres uit. Toen deed niemand open. 's Avonds passeerde de politie een tweede keer. Een bewoner deed open. Hij verklaarde merkwaardig genoeg dat er vier bewoners woonden, maar dat hij u niet kende. Hierdoor beschouwde de DVZ u als ondergedoken en werd aan Oostenrijk gevraagd om uw transfer naar Oostenrijk uit te stellen en de overdrachtstermijn uit te breiden tot de limiet van 18 maanden. U meldde zich op de DVZ op 26 juni 2024 oftewel net na het verstrijken van de overdrachtstermijn. Uit uw houding blijkt duidelijk dat u geweigerd heeft om met de Belgische autoriteiten mee te werken en dat u getracht heeft hen op intentionele wijze te misleiden. Het feit dat u maar liefst achttien maanden ondergedoken hebt geleefd om een overdracht naar Oostenrijk, een land waartegen u geen enkel bezwaar heeft (verklaring DVZ, vraag 39) en dat een functionerend asielsysteem heeft, te vermijden, is bovendien een houding die geenszins in overeenstemming gebracht kan worden met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de verzoeker terechtkomt en dat aan hem bescherming verleent voor deze ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden.

U legt daarnaast onaannemelijke verklaringen af over uw job als nationale politieagent:

- U bent geheel tegenstrijdig over uw scholingsgraad: u stelde bij de DVZ dat u hogere studies deed en een graduaat wetenschappen voltooide (Verklaring DVZ, d.d. 14/11/2022, vraag 11) daar waar u op het CGVS verklaart dat u slechts tot de achtste graad naar school ging en reeds op vijftien- of zestienjarige leeftijd uw schoolgang staakte. De enige opleiding die u op het Commissariaat-generaal vermeldt is de opleiding tot politieagent (CGVS, p. 4 en 7-9). Hiermee geconfronteerd, ontkent u louter en herhaalt u slechts tot de achtste graad naar school te zijn gegaan (CGVS, p. 20).

- U bent geheel tegenstrijdig over uw tewerkstelling: bij uw eerste gesprek op de DVZ, i.e. uw gesprek in het kader van de Dublinprocedure, beweerde u aanvankelijk nog dat u deel uitmaakte van het verzorgend personeel en vermeldde u niets over een overheidsfunctie als nationale politieagent (Verklaring DVZ, d.d. 14/11/2022, vraag 12) daar waar u anderhalf jaar later bij uw tweede gesprek op de DVZ dat plaatsvond nadat de Dublintermijn verstreken was en tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal meent dat u enkel tewerkgesteld was als nationale politieagent – u had nooit een andere job – en niets vermeldt over enige verzorgende taken (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.5, d.d. 18/07/2024;

CGVS, p. 4-5, 8, 12 en 14). Hiermee geconfronteerd, stelt u dat u wel degelijk vermeldde dat u uw land diende en politieagent was (CGVS, p. 20-21). Deze uitleg vindt evenwel geen weerslag in het verslag van uw verklaringen voor de DVZ op 14 november 2022, dat u ter goedkeuring ondertekende. Deze tegenstrijdigheid op zich volstaat om geen enkel geloof te hechten aan uw job als politieagent.

- Uw verklaringen over uw motivatie om de nationale politie de vervoegen zijn zeer oppervlakkig. Gepeild naar uw motivatie, komt u niet verder dan dat u 'het leuk vond' om voor de nationale politie te kiezen. Gevraagd waarom u koos voor de nationale politie, en niet voor het leger of iets anders, antwoordt u enkel dat het uw eigen keuze was om dat te doen en 'op die manier' uw land te dienen, zonder de motivatie van deze keuze ook maar enigszins toe te lichten (CGVS, p. 8).

- Buiten de namen die vermeld staan op het opleidingscertificaat dat u voorlegde – namelijk A. A. (...) en G. R. S. (...) – kan u uw lesgevers tijdens de opleiding niet benoemen ofschoon u behalve hen nog meerdere leerkrachten had (CGVS, p. 9). U slaagt er ook niet in een anekdote te verhalen over een situatie tijdens de opleiding (CGVS, p. 11) en kan geen namen geven van collega's tijdens uw opleiding (CGVS, p. 13). Dit is zeer opvallend, aangezien u over uw aanwerving bij de politie en de inhoud van de daarop volgende opleiding gedetailleerde verklaringen kan afleggen (CGVS, p. 7-9). Dat u dit lukt, maar dat u anderzijds de namen van uw lesgevers en van collega's niet kent noch een concrete anekdote over uw opleiding kan vertellen, overtuigt heel moeilijk.

- Uw kennis over uw collega's is uiterst miniem: u kan, naast uw commandant, slechts drie collega's bij naam noemen (CGVS, p. 13). Hoewel u aangeeft dat u geregeld uw commandant vergezelde naar controleposten in het district, slaagt u er niet in één commandant of soldaat aldaar bij naam te noemen (CGVS, p. 15-16).

- U heeft een erg gebrekkige kennis over uw meerderen: u kan slechts uw eigen compagniecommandant en de commandant van het districtspolitieshoofdkwartier bij naam noemen (CGVS, p. 12-13). De rang van deze laatste kan u echter niet duiden (CGVS, p. 13). De namen van de algemene politiecommandant voor de provincie en van de provinciegouverneur zijn u onbekend (CGVS, p. 12-13). Wanneer u de namen M. E. S. (...) – nochtans de voormalige provinciegouverneur – en M. Y. M. (...) – nochtans het hoofd van de Afghaanse Nationale Politie (ANP) in de provincie ten tijde van uw beweerde job bij de politie – voorgehouden worden, blijkt u hen niet te (her)kennen (CGVS, p. 21). Dat u buiten uw eigen commandant slechts één andere prominente (politie)figuur binnen de provincie kan noemen en u de provinciale politiecommandant en de provinciegouverneur niet (her)kent, is zeer eigenaardig.

- Uw verklaringen over de structuur van de nationale politie zijn merkwaardig: hoewel de nationale politie opgedeeld was in commandozones (zie hiervoor de informatie die aan uw administratief dossier werd toegevoegd) kan u niet duiden in welke zone u was ingedeeld noch bij welke specifieke eenheid u zat (CGVS, p. 12).

- U kent geen enkele talibancommandant in de regio (CGVS, p. 5 en 15) hoewel van u als nationale politieagent verwacht zou kunnen worden dat u hiervan op de hoogte zou zijn.

- U kan niet concreet duiden wat het verschil is tussen een lokale en nationale politieagent. Veel verder dan dat de lokale politie de 'politie van de dorpen' was, dat ze ook controleposten opzette, maar dat het niveau van de nationale politie hoger was, komt u niet. U erkent niet meer te weten over het takenpakket van de lokale politie (CGVS, p. 14).

- Over de procedure die jullie bij een eventuele talibanaanval moesten toepassen legt u erg bevreemdende verklaringen af: u beschrijft een procedure waarbij jullie enkel in de lucht moesten schieten, jullie zich moesten neerleggen op de grond en jullie moesten afwachten tot een legereenheid, genaamd bataljon zes, zou opdagen om jullie te redden (CGVS, p. 15 en 16). Meer nog, u meent dat de procedure erin bestond om de taliban niet aan te pakken, maar dat jullie moesten proberen om tijdens een vuurgevecht het wapen van de vijand af te pakken (CGVS, p. 16). Hoe men een schutter tijdens een vuurgevecht zomaar zijn wapen zou kunnen ontnemen door enkel in de lucht te schieten en te blijven liggen, kan echter niet ingezien worden. U weet overigens zelfs niet tot welk legerkorps het zesde bataljon behoorde (noch wie de commandant ervan was), naar eigen zeggen omdat jullie niet met hen moesten samenwerken (CGVS, p. 15), hetgeen uiteraard geen steek houdt aangezien de nationale politie klaarblijkelijk op dit bataljon rekende om aanvalen op jullie af te slaan (CGVS, p. 15-16).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen bent u er niet in geslaagd om uw profiel als politieagent op een geloofwaardige manier voor te stellen. In het licht van al het bovenstaande mag het dan ook duidelijk zijn dat evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de problemen die hieruit voortgevloeid zouden zijn – u stelt dat de taliban eenmalig naar u vroegen – noch aan uw vrees bij terugkeer hierdoor. Dat geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat de taliban één keer naar u vroegen, wordt overigens bevestigd door het moment van deze vraag. Het komt immers bijzonder bevreemdend over dat de taliban zo'n tweeënhalve maand of drie maanden voor uw persoonlijk onderhoud op 13 januari 2025 (CGVS, p. 7 en 19) en aldus pas in oktober of november 2024, ruim drie jaar na uw vertrek uit het land d.d. 15 augustus 2021, voor het eerst zouden polsen naar uw verblijfplaats (CGVS, p. 5).

Ter staving van uw job bij de politie legt u weliswaar enkele documenten neer, maar deze kunnen niet beschouwd worden als een overtuigend bewijs van uw vermeende tewerkstelling:

- De documenten kaderen immers in een relaas waaraan geen enkel geloof kan worden gehecht.

- U heeft geen foto van uzelf tijdens uw werk (CGVS, p. 6).

- Uit de informatie (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is en deze op zeer eenvoudige wijze kunnen worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven: er is geen mogelijk om de authenticiteit ervan na te gaan.

- De volgens u originele documenten kunnen bezwaarlijk als een authentiek exemplaar beschouwd worden: de bankkaart en de politie-identificatiebadge betreffen immers geplastificeerde kopieën die op eerder amateuristische wijze werden afgewerkt. Dit wordt duidelijk wanneer men kijkt naar de randen van beide stukken die tekenen vertonen van snij- en knipwerk. Bovendien zijn de afdrukken opvallend scheef gedrukt op de voor- en achterkant waardoor bovenaan op de bankkaart de hoofding 'ATM' bijna niet te lezen valt en onderaan (net als aan de zijkanten overigens) een witruimte is ontstaan. De eerste letter van New Kabul Bank in het Arabisch schrift is onvolledig. Ook bij de politie-identificatiebadge is de voor- en achterkant opvallend scheef gedrukt waardoor de logo's niet volledig op de kaart staan en er ook hier witruimtes ontstaan zijn. Bovenstaande vormelijke vaststellingen zijn niet aannemelijk en maken dat er geen waarde toegekend kan worden aan de authenticiteit van deze stukken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en

de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsovername het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024.

In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjjiitische Hazara's. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjjiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel beperkter dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

ACLEED registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. Het aandeel Afghanen met een acute voedselonzeekerheid daalde in 2023 van 40 naar 29%. UNOCHA geeft aan dat in 2024 bijna 24 miljoen Afghanen humanitaire hulp nodig hebben. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts

preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt." Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan

en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021 en kende 2023 een stagnatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Bovendien moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van

Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan en ook in 2024 bleef het aantal gedwongen repatriëringen zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatriëerd.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land. Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het

Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De kopie van uw taskara bevat gegevens betreffende uw identiteit, niets meer. Bovendien kan er herhaald worden dat het in Afghanistan gemakkelijk is om tegen betaling (officiële) documenten te verkrijgen, ook identiteitsdocumenten, waardoor de bewijswaarde ervan minimaal is. De enveloppe toont aan dat u post uit Pakistan heeft gekregen, niets meer. De overige documenten werden hierboven reeds besproken. Met uw opmerking op de notities van het persoonlijk onderhoud werd rekening gehouden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de “*Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29.07.1991)*” en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij betoogt in essentie dat de commissaris-generaal onterecht beslist heeft dat zij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus noch voor de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2. Stukken

De verzoekende partij heeft bij het verzoekschrift volgende stukken gevoegd:

- Nansen, « *Demande ultérieure, prise du pouvoir par les Talibans, homme Afghan* », 9 november 2021;
- nieuwsbericht van Foreign Policy, “*The Taliban’s Sharia Is the Most Brutal of All*”, 13 oktober 2021;
- nieuwsbericht CNN, “*Taliban carried out hundreds of extrajudicial killings after seizing power, UN says*”, 23 augustus 2023;
- stuk getiteld “*Asia and the Pacific, Afghanistan*”.

De verwerende partij maakt op 20 oktober 2025 een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Afghanistan Security Situation*, augustus 2022;
- EASO, *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Afghanistan – Country Focus*, december 2023;
- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022;
- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- COI, *Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023;
- EUAA, *COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024;
- EUAA, *Afghanistan – Country Focus*, november 2024;
- SEM, *Focus Afghanistan – Return from abroad*, februari 2025.

3.3. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

3.4.1. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘*beoordeling van feiten en omstandigheden*’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

3.4.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

Verwijzingen naar een arrest van de Raad zijn voorts niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

3.5. Voorafgaande opmerkingen

3.5.1. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst in deze op de inhoud van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat indien verzoekers om internationale bescherming blijf geven van bijzondere procedurele noden, in de zin dat zij als gevolg van hun individuele omstandigheden beperkt zijn in hun mogelijkheden om de rechten te genieten waarop zij aanspraak kunnen maken en om te voldoen aan de verplichtingen die hen worden opgelegd

(Parl.St., Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 54), zij passende steun kunnen genieten in de loop van de procedure.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt overwogen:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekende partij laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig ongemoeid zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

3.5.2. Landeninformatie

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren.

3.5.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat:

(A) verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt, nu (i) haar algemene geloofwaardigheid ondergraven wordt door haar houding in België nu hieruit blijkt dat zij geweigerd heeft met de Belgische autoriteiten mee te werken en getracht heeft hen op intentionele wijze te misleiden alsook is haar houding geenszins in overeenstemming met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, (ii) er geen geloof kan worden gehecht aan haar profiel als nationale politieagent gelet op haar tegenstrijdige, oppervlakkige, gebrekkige en bevreemdende verklaringen, (iii) gelet op het ongeloofwaardige profiel als politieagent evenmin geloof gehecht kan worden aan de problemen die hieruit zijn voortgevloeid, (iv) de door haar voorgelegde documenten deze appreciatie niet kunnen wijzigen, omdat ze kaderen binnen een ongeloofwaardig relaas, ze geen foto's van haarzelf tijdens haar werk heeft, Afghaanse documenten blijkens objectieve informatie zeer fraudegevoelig zijn en de volgens haar originele documenten bezwaarlijk als authentiek kunnen beschouwd worden gelet op het feit dat het geplastificeerde kopieën betreffen die op amateuristische wijze werden afgewerkt;

(B) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet;

(C) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en verzoekende partij evenmin aantoonde dat zij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij zij niet in staat zou zijn om in haar elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en;

(D) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden.

Deze vaststellingen en overwegingen worden omstandig in de bestreden beslissing toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond

3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.6.1. Verzoekende partij houdt in eerste instantie voor dat verwerende partij onterecht besloot dat zij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

*“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:
[...]*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert.”

3.6.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekende partij geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.6.3. Verzoekende partij is het oneens met de motivering dat haar algemene geloofwaardigheid ondergraven wordt door het feit dat zij zich onttrok aan de Dublinprocedure door onder te duiken om een transfer naar Oostenrijk te verhinderen en na het verstrijken van de overdrachtstermijn zich opnieuw aan te bieden. Zij betoogt dat deze motivering *“echter de persoonlijke omstandigheden en menselijke overwegingen van verzoeker (miskent)”* en gebaseerd is op *“een zeer strikte en formalistische toepassing van het Dublinregime dat geenszins overeenkomst (sic) met het ratio legis ervan”*. Zij betoogt dat zij reeds in België verbleef en hier

een sociaal netwerk had die haar bijstaat tijdens haar asielprocedure, dit terwijl zij in Oostenrijk niemand had. Zij betoogt verder dat de bewoording “onderduiken” niet juist is en dat de loutere vaststelling dat zij niet beschikbaar was voor overdracht niet automatisch mag leiden tot de conclusie dat haar asielmotieven niet ernstig zijn.

Nazicht van het administratief dossier leert dat verzoekende partij in Oostenrijk inderdaad een verzoek om internationale bescherming indiende, met name op 15 oktober 2022 (zie ook het Eurodac-resultaat type “1” hetgeen conform artikel 24(4) van de Verordening 603/2013 betreffende de instelling van “Eurodac” (Eurodac-Verordening) de aanduiding vormt van een verzoeker om internationale bescherming), dit terwijl zij voor de Belgische asielinstanties aangaf nooit eerder een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend (administratief dossier, DVZ, *Verklaring DVZ*, 14 november 2022, punten 34-35). Anders dan wat zij thans voorhoudt in het verzoekschrift, met name dat zij omwille van haar netwerk in België ervoor koos om zich te onttrekken aan een overdracht naar Oostenrijk, blijkt uit haar verklaringen bij de dienst vreemdelingenzaken dat zij op de vraag of er een specifieke reden is waarom zij precies in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen, slechts repliceerde *“Ik hoorde dat België een goed land was. De procedure is gemakkelijk en snel. Daarom ben ik in België”* en verder, op de vraag of zij redenen heeft die haar verzet tegen een overdracht aan Oostenrijk zouden rechtvaardigen antwoordde: *“Ik heb geen bezwaar tegen oostenrijk (sic). Ik wil gewoon graag in België blijven.”* (administratief dossier, DVZ, *Verklaring DVZ*, punten 37 en 39). Verzoekende partij gaf derhalve geenszins aan dat zij zich omwille van enig sociaal netwerk in België, dit in tegenstelling tot Oostenrijk, verzette tegen een overdracht naar Oostenrijk. Verder blijkt dat zij stelde dat zij in België enkel een neef had waarmee zij geen contact heeft (administratief dossier, DVZ, *Verklaring DVZ*, punten 21 en 24) én dat zij vrijwel onmiddellijk na haar vertrek uit Afghanistan naar België wilde komen (administratief dossier, DVZ, *Verklaring DVZ*, punt 42). Uit haar initiële verklaring komt eerder naar voren dat verzoekende partij doelbewust België uitkoos als land om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, en dat andere Europese landen die zij op haar tocht eerder bereikte (zie punt 42 voormeld) haar niet interesseerden, hetgeen haaks staat op een werkelijke nood aan internationale bescherming. Immers kan van een persoon die werkelijk nood heeft aan bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat het concrete land waar men terecht komt en dat bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. De vaststelling dat verzoekende partij doorheen verschillende Europese landen is gereisd zonder bescherming aan te vragen of door te reizen zonder de behandeling ervan af te wachten en zich tevens onttrekt aan een overdracht naar Oostenrijk, een land dat een functionerend asielsysteem heeft, door onder te duiken en ervoor opteert het verstrijken van de overdrachtstermijn van niet minder dan achttien maanden af te wachten opdat België verantwoordelijk zou worden voor de behandeling van haar verzoek, doet terecht afbreuk aan haar voorgehouden nood aan bescherming.

De Raad wijst er verder ook op dat, waar verzoekende partij betwist te zijn ondergedoken - nog daargelaten de vaststelling dat de criteria in de Dublin III-Verordening inhouden dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en dat diens persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van de Dublin III-Verordening, dat in deze reglementering wel degelijk voorzien is dat wanneer een verzoeker onderduikt de overdrachtstermijn wordt verlengd (zie artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening) en het begrip “onderduiken” door het Europees Hof van Justitie in het arrest *Jawo t. Duitsland* van 19 maart 2019 in de zaak C-163/17 werd gedefinieerd als: *“de wil van de betrokken persoon om te ontsnappen aan iemand of zich te onttrekken aan iets – in de onderhavige context: aan de bevoegde autoriteiten en dus aan zijn overdracht –, dat die bepaling in beginsel slechts toepasselijk is wanneer deze persoon zich opzettelijk onttrekt aan die autoriteiten.”* en verzoekende partij met haar betoog in het verzoekschrift net aangeeft dat zij zich inderdaad bewust onttrokken heeft aan de Belgische autoriteiten ten einde te ontsnappen aan haar overdracht aan Oostenrijk - de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken tot verlenging van de overdrachtstermijn wegens onderduiken van verzoekende partij geenszins het voorwerp uitmaakt van onderhavige procedure en het verzoekende partij toekwam, zo zij het hier niet mee eens was, haar rechtsmiddelen hiertegen te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet heeft gedaan. Integendeel, uit haar gedrag komt duidelijk naar voren dat zij bewust onder de radar het verstrijken van de overdrachtstermijn heeft afgewacht opdat België verantwoordelijk zou worden voor haar verzoek om internationale bescherming.

De Raad is van oordeel dat voorgaande vaststellingen minstens een tegenindicatie inhouden van de ernst van de voorgehouden nood aan internationale bescherming, die bovendien samen met de overige aangehaalde motieven dienen te worden gelezen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing weergegeven motieven dat de commissaris-generaal terecht heeft doen besluiten dat aan de voorgehouden vrees en nood aan internationale bescherming geen geloof kan worden gehecht.

Te dezen treedt de Raad de commissaris-generaal verder bij waar geen geloof gehecht wordt aan het profiel van politieagent van verzoekende partij, daar haar verklaringen hierover tegenstrijdig, oppervlakkig en gebrekkig zijn. De commissaris-generaal motiveert dit in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“U legt daarnaast onaannemelijke verklaringen af over uw job als nationale politieagent:

- *U bent geheel tegenstrijdig over uw scholingsgraad: u stelde bij de DVZ dat u hogere studies deed en een graduaat wetenschappen voltooide (Verklaring DVZ, d.d. 14/11/2022, vraag 11) daar waar u op het CGVS verklaart dat u slechts tot de achtste graad naar school ging en reeds op vijftien- of zestienjarige leeftijd uw schoolgang staakte. De enige opleiding die u op het Commissariaat-generaal vermeldt is de opleiding tot politieagent (CGVS, p. 4 en 7-9). Hiermee geconfronteerd, ontkent u louter en herhaalt u slechts tot de achtste graad naar school te zijn gegaan (CGVS, p. 20).*
- *U bent geheel tegenstrijdig over uw tewerkstelling: bij uw eerste gesprek op de DVZ, i.e. uw gesprek in het kader van de Dublinprocedure, beweerde u aanvankelijk nog dat u deel uitmaakte van het verzorgend personeel en vermeldde u niets over een overheidsfunctie als nationale politieagent (Verklaring DVZ, d.d. 14/11/2022, vraag 12) daar waar u anderhalf jaar later bij uw tweede gesprek op de DVZ dat plaatsvond nadat de Dublintermijn verstreken was en tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal meent dat u enkel tewerkgesteld was als nationale politieagent – u had nooit een andere job – en niets vermeldt over enige verzorgende taken (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.5, d.d. 18/07/2024; CGVS, p. 4-5, 8, 12 en 14). Hiermee geconfronteerd, stelt u dat u wel degelijk vermeldde dat u uw land diende en politieagent was (CGVS, p. 20-21). Deze uitleg vindt evenwel geen weerslag in het verslag van uw verklaringen voor de DVZ op 14 november 2022, dat u ter goedkeuring ondertekende. Deze tegenstrijdigheid op zich volstaat om geen enkel geloof te hechten aan uw job als politieagent.*
- *Uw verklaringen over uw motivatie om de nationale politie de vervoegen zijn zeer oppervlakkig. Gepeild naar uw motivatie, komt u niet verder dan dat u ‘het leuk vond’ om voor de nationale politie te kiezen. Gevraagd waarom u koos voor de nationale politie, en niet voor het leger of iets anders, antwoordt u enkel dat het uw eigen keuze was om dat te doen en ‘op die manier’ uw land te dienen, zonder de motivatie van deze keuze ook maar enigszins toe te lichten (CGVS, p. 8).*
- *Buiten de namen die vermeld staan op het opleidingscertificaat dat u voorlegde – namelijk A. A. (...) en G. R. S. (...) – kan u uw lesgevers tijdens de opleiding niet benoemen ofschoon u behalve hen nog meerdere leerkrachten had (CGVS, p. 9). U slaagt er ook niet in een anekdote te verhalen over een situatie tijdens de opleiding (CGVS, p. 11) en kan geen namen geven van collega’s tijdens uw opleiding (CGVS, p. 13). Dit is zeer opvallend, aangezien u over uw aanwerving bij de politie en de inhoud van de daarop volgende opleiding gedetailleerde verklaringen kan afleggen (CGVS, p. 7-9). Dat u dit lukt, maar dat u anderzijds de namen van uw lesgevers en van collega’s niet kent noch een concrete anekdote over uw opleiding kan vertellen, overtuigt heel moeilijk.*
- *Uw kennis over uw collega’s is uiterst miniem: u kan, naast uw commandant, slechts drie collega’s bij naam noemen (CGVS, p. 13). Hoewel u aangeeft dat u geregeld uw commandant vergezelde naar controleposten in het district, slaagt u er niet in één commandant of soldaat aldaar bij naam te noemen (CGVS, p. 15-16).*
- *U heeft een erg gebrekkige kennis over uw meerderen: u kan slechts uw eigen compagniecommandant en de commandant van het districtspolitieshoofdkwartier bij naam noemen (CGVS, p. 12-13). De rang van deze laatste kan u echter niet duiden (CGVS, p. 13). De namen van de algemene politiecommandant voor de provincie en van de provinciegouverneur zijn u onbekend (CGVS, p. 12-13). Wanneer u de namen M. E. S. (...) - nochtans de voormalige provinciegouverneur - en M. Y. M. (...) – nochtans het hoofd van de Afghaanse Nationale Politie (ANP) in de provincie ten tijde van uw beweerde job bij de politie – voorgehouden worden, blijkt u hen niet te (her)kennen (CGVS, p. 21). Dat u buiten uw eigen commandant slechts één andere prominente (politie)figuur binnen de provincie kan noemen en u de provinciale politiecommandant en de provinciegouverneur niet (her)kent, is zeer eigenaardig.*
- *Uw verklaringen over de structuur van de nationale politie zijn merkwaardig: hoewel de nationale politie opgedeeld was in commandozones (zie hiervoor de informatie die aan uw administratief dossier werd toegevoegd) kan u niet duiden in welke zone u was ingedeeld noch bij welke specifieke eenheid u zat (CGVS, p. 12).*
- *U kent geen enkele talibancommandant in de regio (CGVS, p. 5 en 15) hoewel van u als nationale politieagent verwacht zou kunnen worden dat u hiervan op de hoogte zou zijn.*
- *U kan niet concreet duiden wat het verschil is tussen een lokale en nationale politieagent. Veel verder dan dat de lokale politie de ‘politie van de dorpen’ was, dat ze ook controleposten opzette, maar dat het niveau van de nationale politie hoger was, komt u niet. U erkent niet meer te weten over het takenpakket van de lokale politie (CGVS, p. 14).*
- *Over de procedure die jullie bij een eventuele talibanaanval moesten toepassen legt u erg bevreesdende verklaringen af: u beschrijft een procedure waarbij jullie enkel in de lucht moesten schieten, jullie zich moesten neerleggen op de grond en jullie moesten afwachten tot een legereenheid, genaamd bataljon zes, zou opdagen om jullie te redden (CGVS, p. 15 en 16). Meer nog, u meent dat de procedure erin bestond om de taliban niet aan te vallen, maar dat jullie moesten proberen om tijdens een vuurgevecht het wapen van de vijand af te pakken (CGVS, p. 16). Hoe men een schutter tijdens een vuurgevecht zomaar zijn*

wapen zou kunnen ontnemen door enkel in de lucht te schieten en te blijven liggen, kan echter niet ingezien worden. U weet overigens zelfs niet tot welk legerkorps het zesde bataljon behoorde (noch wie de commandant ervan was), naar eigen zeggen omdat jullie niet met hen moesten samenwerken (CGVS, p. 15), hetgeen uiteraard geen steek houdt aangezien de nationale politie klaarblijkelijk op dit bataljon rekende om aanvalen op jullie af te slaan (CGVS, p. 15-16).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen bent u er niet in geslaagd om uw profiel als politieagent op een geloofwaardige manier voor te stellen. In het licht van al het bovenstaande mag het dan ook duidelijk zijn dat evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de problemen die hieruit voortgevloeid zouden zijn – u stelt dat de taliban eenmalig naar u vroegen – noch aan uw vrees bij terugkeer hierdoor. Dat geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat de taliban één keer naar u vroegen, wordt overigens bevestigd door het moment van deze vraag. Het komt immers bijzonder bevreemdend over dat de taliban zo'n tweeënhalve maand of drie maanden voor uw persoonlijk onderhoud op 13 januari 2025 (CGVS, p. 7 en 19) en aldus pas in oktober of november 2024, ruim drie jaar na uw vertrek uit het land d.d. 15 augustus 2021, voor het eerst zouden polsen naar uw verblijfplaats (CGVS, p. 5)."

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij, door één versie van de door haar voorgehouden feiten te benadrukken, met name dat zij tot de achtste graad naar school is gegaan en nadien een politieopleiding volgde, hoegenaamd geen afbreuk doet aan de vastgestelde tegenstrijdigheden in haar verklaringen bij de DVZ en het CGVS met betrekking tot haar scholingsgraad en tewerkstelling. Zo blijkt, zoals de commissaris-generaal op goede gronden motiveert, dat verzoekende partij initieel verklaarde dat zij hogere studies heeft gedaan, met name een graduaat wetenschappen en dat zij het beroep van verzorgend personeel uitoefende (administratief dossier, DVZ, *Verklaring DVZ*, 14 november 2022, punten 11 en 12). Tijdens het tweede gesprek bij de DVZ en het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde verzoekende partij evenwel geheel in tegenstrijd hiermee dat zij maar tot de achtste graad naar school is geweest en stopte op 15 à 16-jarige leeftijd alsook dat zij werkzaam was bij de nationale politie (administratief dossier, DVZ, *CGVS Vragenlijst*, 18 juli 2024, vraag 3.5 en CGVS, *Notities persoonlijk onderhoud (NPO)*, 13 januari 2025, p. 4-5, 8, 12 en 14). Geconfronteerd met deze zeer frappante tegenstrijdigheden repliceerde verzoekende partij slechts met een bevestiging van haar verklaring dat zij maar tot de achtste graad naar school is gegaan en stelde zij initieel bij de DVZ wel gezegd te hebben dat zij politieagent was (administratief dossier, CGVS, (NPO), 13 januari 2025, p. 20-21), *quod non*. Voormelde tegenstrijdigheden zijn pertinent en doen terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van het voorgehouden vluchtrelaas. De Raad benadrukt daarbij dat het gegeven dat verzoekende partij bij haar eerste verklaring bij de DVZ totaal geen melding maakte van het kernelement van haar vluchtrelaas, met name haar tewerkstelling bij de nationale politie, maar integendeel een gans andere tewerkstelling opgaf, terecht afbreuk doet aan haar voorgehouden profiel bij de nationale politie.

Verzoekende partij betwist in haar verzoekschrift verder wel dat zij onvoldoende informatie zou hebben gegeven over haar profiel als politieagent, doch beperkt zich tot een loutere verwijzing naar de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS, waarmee zij echter in gebreke blijft concrete elementen of argumenten aan te halen die *supra* geciteerde pertinente en terecht motieven in een ander daglicht kunnen plaatsen. Zoals immers blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing ontkent de commissaris-generaal niet dat verzoekende partij wel degelijk bepaalde zaken wist te vertellen zoals over haar aanwerving bij de politie en de inhoud van de daaropvolgende opleiding. Desondanks, en anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, bleef zij evenwel uitermate in gebreke om gedetailleerde verklaringen af te leggen over kernaspecten met betrekking tot haar voorgehouden profiel van politieagent. De vaststelling dat verzoekende partij het antwoord schuldig moet blijven op eenvoudige vragen zoals namen van haar lesgevers die niet vermeld staan op het opleidingscertificaat dat zij voorlegde (CGVS, NPO, p. 9), een anekdote over een situatie tijdens de opleiding (CGVS, NPO, p. 11), namen van collega's tijdens de opleiding (CGVS, NPO, p. 13), andere namen van collega's tijdens haar tewerkstelling dan louter de namen van haar commandant en drie collega's (CGVS, NPO, p. 13) en namen van personen die de controleposten waar ze geregeld kwam (CGVS, NPO, p. 15-16) alsook de vaststelling dat zij een zeer gebrekkige kennis vertoont over haar meerderen (CGVS, NPO, p. 12-13, 21), zij niet kan duiden in welke zone zij was ingedeeld noch bij welke specifieke eenheid zij zat (CGVS, NPO, p. 12), zij geen enkele talibancommandant in de regio kent (CGVS, NPO, p. 5 en 15), zij niet concreet kan duiden wat het verschil is tussen een lokale en nationale politieagent (CGVS, NPO, p. 14), zij niet weet tot welk legerkorps het zesde bataljon behoorde noch wie de commandant ervan was terwijl zij klaarblijkelijk op dit bataljon moesten rekenen om aanvalen af te slaan (CGVS, NPO, p. 15-16) en de vaststelling dat haar verklaringen over de procedure bij een eventuele talibanaanval (CGVS, NPO, p. 15-16) onaannemelijk zijn, doet terecht besluiten dat er geen geloof gehecht kan worden aan het door de verzoekende partij voorgehouden profiel van politieagent. Zo verzoekende partij werkelijk als politieagent tewerk gesteld was, mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat zij op voormelde vragen kan antwoorden en tevens geen bevreemdende maar coherente verklaringen aflegt over hét kernaspect van haar vluchtrelaas.

Nu haar voorgehouden profiel als politieagent niet geloofwaardig is, kan evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die hieruit zouden zijn voortgevloeid noch aan haar vrees bij terugkeer hiervoor. Dit nog temeer, zoals de commissaris-generaal op goede gronden motiveert: *“Dat geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat de taliban één keer naar u vroegen, wordt overigens bevestigd door het moment van deze vraag. Het komt immers bijzonder bevreemdend over dat de taliban zo’n tweeënhalve maand of drie maanden voor uw persoonlijk onderhoud op 13 januari 2025 (CGVS, p. 7 en 19) en aldus pas in oktober of november 2024, ruim drie jaar na uw vertrek uit het land d.d. 15 augustus 2021, voor het eerst zouden polsen naar uw verblijfplaats (CGVS, p. 5).”*

Verzoekende partij brengt voorts niks in tegen de motieven met betrekking tot de door haar voorgelegde documenten. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en blijven overeind.

Met het volharden in haar uiteengezette vluchtmotieven en het op niet dienstige wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de verwerende partij zoals hoger is gebleken vermag verzoekende partij de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing niet te ontkrachten.

De informatie gevoegd bij het verzoekschrift is voorts algemeen van aard en heeft geen betrekking op de kern van haar asielrelaas.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekende partij in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, is voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

Daar verzoekende partij in gebreke blijft haar vermeende tewerkstelling als politieagent alsook de problemen met de taliban die daaruit voor haar zouden zijn voortgevloeid aannemelijk te maken, is haar betoog dat een profiel als het hare *“nergens meer veilig is in Afghanistan”* en haar verwijzing in dit verband naar het rapport *“Afghanistan – Targeting of Individuals”* van EUAA van augustus 2022, niet dienstig.

3.6.4. In haar verzoekschrift haalt verzoekende partij tevens een vrees aan om bij terugkeer naar Afghanistan te worden vervolgd omwille van het feit dat zij als verwesterd zou worden beschouwd. Verzoekende partij wijst op en citeert uit verschillende rapporten, waaruit zij afleidt dat elke Afghaan die gevlucht is wordt geacht een slechte moslim te zijn en dat dit des te meer het geval is wanneer iemand -zoals verzoekende partij - gewerkt heeft voor de voormalige regering, dat personen die vanuit het Westen naar Afghanistan terugkeren een risico lopen voor de taliban.

In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat uit de landeninformatie niet blijkt dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging.

Met inachtneming van de argumenten en de informatie van de beide partijen in de procedur stukken stelt de Raad vast dat op heden niet blijkt dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *“geloofsethiek en denkwijze”* van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *“Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”*, 8 december 2021 in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren

gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat honderdduizenden Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan in 2024, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werden. Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *"Afghanistan – Country Focus"*, november 2024, p. 44-45). Volgens sommige (deels anonieme) bronnen zijn controles op de luchthaven van Kaboel zeer grondig en hebben *de facto* immigratie ambtenaren lijsten van gezochte personen waaronder voormalige medewerkers van de ANDSF. Een andere, anonieme, bron stelt dat de taliban weinig informatie hebben over teruggekeerde personen en dat terugkeerders misschien de les gespeld krijgen door een mullah over de gevaren van emigratie. Volgens een mensenrechtenactiviste die buiten Afghanistan actief is, zou terugkeer voor personen die geen problemen hebben met *de facto* autoriteiten mogelijk zijn, maar zou dit wel een probleem kunnen zijn voor personen met een hoog profiel (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 45, wat in de lijn ligt van wat eerder door een anonieme organisatie binnen Afghanistan werd gesteld, zie EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55; *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen". De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoekende partij toe concreet aan te tonen dat zij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of haar lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat haar vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of verzwarend zou zijn.

Verzoekende partij betoogt voorts dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met haar verklaringen dat zij actief is op meerdere mediaplatformen, waaronder facebook, tiktok, instagram en snapchat en dat het CGVS niet is nagegaan of de inhoud op haar facebookprofiel potentieel als 'westers' zou kunnen worden opgevat door de taliban of lokale gemeenschappen.

De Raad stelt vast op lezing van het gehoorverslag dat verzoekende partij inderdaad bevraagd werd of zij sociale media gebruikte, waarop verzoekende partij bevestigend antwoordde en dat zij aan de *protection officer* op diens vraag haar facebookaccount heeft getoond (administratief dossier, NPO, 13 januari 2025, p. 20) maar dat uit geen enkel concreet gegeven blijkt dat zij op haar sociale media dingen post die aannemelijk maken dat zij verwesterd is of als dusdanig zal worden beschouwd noch dat zij zal worden beschouwd als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Noch tijdens het gehoor, noch via aanvullende nota of ter terechtzitting bracht/brengt verzoekende partij concrete gegevens aan vanuit haar sociale media die anders doen oordelen. De Raad benadrukt daarbij dat uit de objectieve informatie niet kan blijken dat het louter hebben van profielen op sociale media een risico voor vervolging of een risico op ernstige schade met zich meebrengt. Verzoekende partij legt geen concrete informatie voor over *posts*, laat staan kritische *posts* over de taliban op facebook of andere sociale media. Zij toont op geen enkele wijze concreet aan dat zij louter omwille van het gebruik van facebook dreigt te worden gevisieerd door de taliban.

De Raad wijst er verder ook op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 13 januari 2025 – dus ruim na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 – werd gehoord door het Commissariaat-generaal. Er dient te worden benadrukt dat verzoekende partij zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die zij al dan niet aflegt en dat het niet aan de *protection officer* is om het gehoor te sturen. Hoewel haar geen specifieke vragen werden gesteld over haar gedragingen, haar conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de duur van haar verblijf in een westers land of haar zichtbaarheid, belette dit verzoekende partij niet om daarover verklaringen af te leggen die zij nuttig achtte. Dit geldt des te meer nu haar uitdrukkelijk gevraagd werd of zij alle redenen heeft kunnen vertellen waarom zij niet terug kan naar Afghanistan (CGVS, NPO, 13 januari 2025, p. 22). Desondanks zij aldus werd bevraagd of zij alles heeft kunnen vertellen en wat zij vreest bij terugkeer, haalde verzoekende partij geenszins aan dat zij bij terugkeer een vrees koesterde omwille van haar verblijf in het Westen. Zij stelde louter op voormelde vraag: *“Ja, dus omwille van het regime en zo, het regime dat aan de macht is, ze willen niet dat Afghanen in vrede leven”* (CGVS, NPO, 13 januari 2025, p. 22).

Daarenboven wijst de Raad er nog op dat verzoekende partij over haar gedragingen, haar conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de duur van haar verblijf in een westers land of haar zichtbaarheid tevens in haar verzoekschrift, via een aanvullende nota of ter terechtzitting bijkomende verklaringen kon afleggen. De Raad stelt echter vast dat noch in het verzoekschrift, noch in de verklaringen ter terechtzitting enige concrete informatie wordt bijgebracht, die op haar persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt en/of waaruit blijkt dat zij gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit het enkele gegeven dat verzoekende partij iets meer dan vier jaar geleden (op dag van de machtsovername op 15 augustus 2021) op eenentwintigjarige leeftijd Afghanistan verliet en sinds oktober 2022 in België verblijft kan niet besloten worden dat zij verwesterd is of als zodanig zal worden beschouwd bij een terugkeer naar Afghanistan, laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij hierdoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Verzoekende partij blijft in gebreke aan te tonen dat zij daadwerkelijk dermate verwesterd zou zijn dat van haar niet zou mogen worden verwacht dat zij zou terugkeren naar, zich (opnieuw) zou aanpassen aan en zou kunnen aarden binnen de huidige Afghaanse samenleving. Met een loutere verwijzing naar haar verblijf in België toont zij geenszins aan dat zij zich bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan niet zou kunnen aanpassen aan en zich niet zou kunnen gedragen naar de regels, normen en waarden die heden gelden binnen de Afghaanse maatschappij. De Raad merkt daarbij op dat verzoekende partij, volgens haar verklaringen, werd geboren en opgroeide in Afghanistan, dat zij verschillende familieleden in haar land van herkomst heeft (waaronder haar moeder, haar broer en haar

zus) waarmee zij nog contact heeft, dat zij Pashtou spreekt, dat zij soennitisch moslim is en dat zij op volwassen leeftijd – en dus toen zij reeds was gevormd door de samenleving waarin zij opgroeide – Afghanistan verliet en dus niet zomaar kan worden aangenomen dat wanneer zij zich opnieuw in dat land zou vestigen zij zal opvallen of er automatisch als “niet-Afghaan of niet-moslim” zal worden beschouwd. Er blijkt ook geenszins dat zij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat zij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt of dat zij in Afghanistan zal worden gepercipieerd als verwesterd. Uit de aan de Raad voorgelegde verslagen kan niet worden afgeleid dat Afgaanse onderdanen, met een profiel zoals dat van verzoekende partij, bij terugkeer er problemen ondervinden.

Verzoekende partij toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om haar als afwijkend te beschouwen en haar te vervolgen.

Er blijkt niet dat verzoekende partij tot een “*risicogroep*” behoort.

In zoverre verzoekende partij wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afgaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoekende partij daartoe in gebreke.

Anders dan wat verzoekende partij aldus voorhoudt, kan zij geenszins gevolgd worden dat de commissaris-generaal niet motiveert waarom er geen aanwijzingen zijn dat zij bij terugkeer als verwesterd zal worden aanzien. Immers, gelet op de bespreking *supra*, motiveert de commissaris-generaal, na oog gehad te hebben voor de verklaringen van verzoekende partij, de voorgelegde documenten en de algemene informatie over het herkomstland, op goede gronden dat: “*In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.*

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Gelet op het voorgaande kan *in casu* niet worden aangenomen dat verzoekende partij, die ongeveer drie jaar in België verblijft, haar vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht en nog over een netwerk beschikt in Afghanistan, dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd).

De beschouwingen van verzoekende partij leiden niet tot de conclusie dat zij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt of dat verwerende partij de bepalingen van dit artikel heeft miskend.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie

er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekende partij geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.7.2. In zoverre verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een gegronde vrees heeft voor vervolging door de taliban en dat evenmin kan worden aangenomen dat zij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoekende partij verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, nog daargelaten dat verzoekende partij in haar land van herkomst nog beschikt over een familiaal netwerk dat haar eventueel zou kunnen ondersteunen bij een eventuele terugkeer, dient verder te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaaleconomische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

De Raad herinnert eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging

die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden. Het argument van verzoekende partij dat het CGVS geen rekening zou gehouden hebben met objectieve bronnen wat betreft de humanitaire en economische situatie is niet dienstig, aangezien de informatie die verzoekende partij in haar verzoekschrift hieromtrent bijvoegt dezelfde is als, of minstens in lijn ligt met, de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld en de landeninformatie zoals aangebracht door de verwerende partij bij haar aanvullende nota.

Voorts blijkt uit niets dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften. .

Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

3.7.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023 en november 2024 nog steeds actueel.

Verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangharar. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de Country Guidance Afghanistan van mei 2024.

Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die deze vaststelling weerleggen. Immers haalt zij in haar verzoekschrift slechts informatie aan die betrekking heeft op de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2021-2022, waarmee zij echter voorbijgaat aan bovenstaande pertinente bevindingen waaruit een stabielere veiligheidssituatie blijkt sinds de machtsovername door de taliban. Door algemene informatie uit 2021-2022 te benadrukken brengt verzoekende partij geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie, en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het

Commissariaat-generaal van 13 januari 2025 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtou en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak en met oog voor de beschikbare objectieve bronnen (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

3.9. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend vijftientig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER